

Quantico

Greg Bear

Traducere din limba engleză și note
de RALUCA ȘTEFAN

Autorul a peste 30 de cărți sf și fantasy, **Greg Bear** (Gregory Dale Bear, n. 20 august 1951) a primit două premii Hugo și cinci premii Nebula pentru ficțiune, fiind unul dintre cei doi autori deținători al câte unui premiu Nebula pentru fiecare categorie. Bear a lucrat sau colaborat cu comitete politice și științifice și este membru fondator al Asociației Artiștilor Science Fiction Microsoft Corporation, armata S.U.A., CIA și multe alte agentii. Este căsătorit, tatăl a doi copii și locuiește în Lynwood, Washington.

*Celor care se pun în calea răului
pentru a ne proteja pe noi, ceilalți,
de teroare, lăcomie și nebunie.*

Partea întâi

BERAR, BRUTAR, LUMÂNĂRAR

Ei m-au întărâtat la gelozie, prin cei ce nu sunt Dumnezeu, și au aprins mânia mea prin idolii lor; îi voi întărâta și eu pe ei printr-un popor care nu e popor, le voi aprinde mânia printr-un neam fără pricepere.

— KJV*, Deuteronomul, 32:21, Romani 10:19

...trebuie ca lumea să înțeleagă că el era un dușman al omenirii și că armata l-a împușcat deoarece misiunea ei prioritară este de a-și apăra cetățenii.

— Manualul de instrucție al
Agenției Centrale de Informații — CIA —
„Operațiuni psihologice în luptele de gherilă“

* Versiunea autorizată a Regelui James (The Authorized King James Version) este o traducere în engleză a Bibliei creștine, începută în 1604 și publicată pentru prima dată în 1611 de către Biserica Angliei. Marea Biblie a fost prima versiune autorizată emisă de Biserica Angliei în timpul domniei regelui Henric al VIII-lea. În ianuarie 1604, Regele James I al Angliei a întrunit Conferința Curtii de la Hampton pentru a elabora o nouă traducere a Bibliei, în vederea eliminării greșelilor semnalate de către Puritani, o facțiune din cadrul Bisericii Angliei.

CAPITOLUL ÎNTÂI

Guatemala, aproape de granița cu Mexic Anul minus doi

De pe scaunul din față al Range Rover-ului, omul scund și gras cu o armă cu toc scurt se întinse în spate și trase sacul de pe capul pasagerului său.

— Ți-e cald, señor? întrebă grăsanul.

Respirația îi mirosea a TicTac, dar pastiluțele nu reușeau să camufleze totuși duhoarea dinților stricați.

Părul blond-nisipiu al nord-americanului sclipea de sudoare. Respiră adânc și privi pe geam spre curtea de cărămidă roșie înconjurată de copaci luxurianți. Ochii săi se agitară o clipă până când se adaptară din nou luminii.

— Puțin.

— Îmi pare rău, mai ales că e și umiditate mare azi. Înăuntru e răcoare și plăcut. Señor Guerrero este un om foarte ospitalier când se simte în siguranță.

— Înțeleg.

— Dacă nu se simte în siguranță, continuă grăsanul, poate deveni foarte nervos.

Doi indieni se apropiară alergând dinspre fermă. Erau tineri și păreau hămesiți, dar purtau mitraliere AK-47 pe umeri. Unul dintre ei deschise portiera Range Rover-ului și îl pofti pe nord-american să coboare, trăgându-l puternic. Acesta păși cu atenție pe aleea de cărămizi roșii. Era cam deșirat și ceva mai înalt decât grăsanul. Indienii vorbeau Mam* unul cu altul și o spaniolă stricată cu șoferul Rover-ului. Acesta le zâmbi, dezvăluindu-și cariile din dinții pătați de tutun. Se aplecă peste glugă și își aprinse un Marlboro. Chipul îi sclipi în lumina brichetei.

Indienii îl percheziționară pe nord-american, ca dovadă că nu aveau deloc încredere nici în grăsan, nici în șofer, nici în ceilalți care îi însoțiseră din Pajapita. Încercară să-l percheziționeze și pe spaniol, dar acesta îi înjură, izgonindu-i. Era un moment penibil, dar grăsanul lătră niște cuvinte în Mam, iar indienii se retraseră cu o privire amară. Se agitară și îl amenințară cu armele, dar spaniolul le întoarse calm spatele și continuă să fumeze.

Americanul își șterse fața de sudoare cu o batistă. Undeva, în apropiere, se distingea zumzetul unui generator. Drumul fusese destul de accidentat spre final, plin de gropi și crengi rupte în urma recentului uragan. Cu toate acestea, ferma părea a fi în stare foarte bună, iar încăperile luminate sclipeau în negura apusului. În centrul terasei din față, o mică fântână arteziană arunca un singur șuvoi de apă verzuie doi metri în aer. Stropii se răsfirau într-un nor de găze. Niște lilieci micuți săgetau întunericul albastru ca niște rândunici. O fetiță cu părul lung și negru, îmbrăcată cu pantaloni scurți, un maiou cu bretele și sandale roz, se juca

* Dialect al limbii mayașe vorbit în vestul Guatemalei.

GREG BEAR

de zor în jurul fântânii. Se opri o secundă pentru a privi la american și apoi la Rover, după care își flutură părul și reveni la jocul ei.

Grăsanul se îndreptă spre portbagajul camionetei și îl deschise. De acolo scoase un sac de cafea de o sută de kilograme, trântindu-l cu un bufnet pe cărămizi.

— Domnul Guerrero nu folosește alte droguri în afară de cafea, iar de-asta bea în cantități uriașe, spuse el.

Îi făcu americanului cu ochiul.

— Noi te așteptăm aici.

Apoi își atinse sugestiv ceasul.

— Ar fi bine să nu te lungești prea mult.

O femeie mărunță, în vârstă, îmbrăcată cu o rochie de bumbac galben cu roșu, se apropie dinspre fermă și îl prinse pe american de mână. Îi zâmbi și îl conduse de-a lungul terasei din față. Fetita îi urmări cu o expresie sobră. Dedesubtul unui puf fin și negru, buza ei superioară păstra urma rozalie a unei operații laborioase de unificare a boltei palatine.

Porțile de bronz din fața terasei erau decorate cu figurine caste de *putti*, niște îngeri micuți întruchipați în timpul unor munci diverse, cum ar fi căratul fructelor. Ochii lor, triști, resemnați, aveau aceeași expresie ca ochii bătrânei, iar culoarea lor se potrivea foarte bine cu pielea ei. După ce trecură de o ușă din fier masiv și apoi de o alta de sticlă, americanul simți aerul răcoros produs de sistemul de climatizare. În camerele albe și largi se auzeau acordurile unei melodii, un jazz plăcut, poate Kenny G. Bătrâna îl îndrumă spre o canapea albă și îl împinse până când el pricepu că trebuie să stea jos. Femeia îngenunche alături și îi scoase pantofii, înlocuindu-i cu o pereche de sandale ivite dintr-un buzunar ascuns în rochia ei.

Domnul Guerrero apăru singur în dreptul ușii încăperii pentru luat masa. Era scund, dar robust, și purta o cămașă havaiană galben cu verde, băgată într-o pereche de pantaloni albi de în prinși cu un șiret. Părul său era des și întunecat. Arăta ca un tip extrem de bogat, căruia îi plăcea să pară un pescar sărăntoc.

— Domnule Santerra, fii binevenit! spuse Guerrero. Bănuiesc că drumul a fost realmente îngrozitor.

Tipul înalt, al cărui nume nu era Santerra, ridică un săculeț. Eprubetele clin-cămiră încet înăuntru.

— Cel puțin nu s-a spart nimic.

Obrajii lui Guerrero se lărgiră:

— E gata, deci?

— Iată mostra! răspunse tipul înalt. Pură și letală. Încearc-o pe cineva de care nu mai ai nevoie.

Guerrero își ridică mâinile.

— Eu nu sunt genul ăsta de om, spuse el. O vom testa în laborator, pe animale. Dacă este așa cum spui, îți vei primi plata într-un loc ales de noi. Tranzacțiile financiare nu sunt în siguranță aici, în insule. Terorismul a determinat națiunea ta să acorde o atenție prea mare sistemului bancar internațional.

QUANTICO

Un negru uriaș și aproape chelios, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, se apropie de ei dinspre bucătărie și îl ocolii pe Guerrero. Se opri în fața americanului și întinse mâna. Primi săculețul și îl deschise cu atenție. Trei eprubete pline cu un praf alb și fin se iviră în palma lui rozalie.

— Sper că înțelegi că aceasta nu este varianta finală a produsului, îi spuse negrul lui Guerrero cu o voce subțire, marcată de un accent austriac. Mostra asta nu demonstrează nimic.

Guerrero alungă cu un gest al mâinii această preocupare:

— O să-mi spui tu dacă produsul este viabil înainte de următoarea plată. Nu-i așa, señor Santerra?

Tipul înalt aprobă din cap.

— S-ar putea să nu apuc niciodată finalul acestui necaz, spuse Guerrero.

Nu se apropiase nici măcar cu un pas de când negrul scosese eprubetele din săculeț.

— Dar sper ca măcar copiii mei să nu mai suporte așa ceva. Ai vizionat filmul, señor Santerra?

Americanul dădu din cap negativ.

— Lumea interlopă din Germania caută un violator de copii și îl trimite în judecată deoarece atrage prea mult atenția autorităților cu faptele sale, periclitându-le afacerile. E aceeași situație și aici. Dacă tu îți ții promisiunea, le vom oferi acelor monștri indiferenți exact ceea ce merită.

Se opri, răstimp în care negrul austriac părăsi încăperea cu tot cu săculeț. Apoi se așeză pe un scaun din lemn masiv. Chipul său era ridat de anii împovărați cu temeri.

— Tu ai o calitate periculoasă. Ceea ce mă determină să am încredere în tine.

Tipul înalt nu pricepu complimentul, dacă asta fusese de fapt.

— Apreciez faptul că ai venit până aici personal. Când să mă aștept la vești noi?

— Cam în trei luni, cel mult șase.

Apoi americanul întinse mâna pentru a pecetlui afacerea.

Guerrero își îndreptă privirea spre mâna întinsă. Obrazul său se strâmbă încă o dată. Părea cu zeci de ani mai bătrân decât cei patruzeci pe care-i avea de fapt.

— Acum e timpul să pleci, spuse el.

Bătrâna cu pielea de bronz reveni în încăperea și îngenunche pentru a-i schimba pantofii. El se ridică și se îndreptă spre ușă.

În curtea din fața vilei, motorul mașinii rămăsese pornit. Fetița dispăruse înăuntru. Șoferul își stinse țigara și îi îndesă chiștocul într-o cutiuță de metal din buzunar.

Apoi grăsanul deschise portiera Range Rover-ului și începu să fluture gluga, zâmbind.

— Sunt foarte mulți lilieci pe aici, spuse el. Presupun că sunt atrași de insectele la fel de numeroase.

CAPITOLUL DOI

Irak

Anul minus unu

Șiragurile de mărgele roșii atârinate de perdele clincăneau ca niște oase într-o oală.

Omul care coborâse în cafenea avea părul galben. Purta ochelari de soare, ca aproape toți tipii din Bagdad, orașul hoților, al asasinilor și negustorilor. O pulbere fină se răsflira din pantofii pe care îi trecu de câteva ori printr-un set de perii duble. Pentru o clipă, își ridică nasul și înțepeni, de parcă fusese cuprins de o îndoială nobilă, iar tâmpilele și obrajii îi căpătară o ușoară nuanță roz. Era un erou, evident — un englez, poate — înalt, zvelt și probabil foarte agil, deși era greu să-ți dai seama de asta din cauza hainei largi de pânză pe care o purta.

Ibrahim Al-Hitti îl observa din spatele unei mese rotunde și își trase picioarele sub scaun, pentru a-și proteja pantofii negri lustruiți. Nu era prea mult spațiu în acel subsol, unde se aflau totuși câteva mese și câțiva consumatori. Un văr chior al unui alt văr de-al său era proprietarul localului și fusese convins că acolo se puteau derula, ocazional, și ceva afaceri private, cu discreția de rigoare. Trebuia, de fapt, să închidă ochii față de orice afacere derulată acolo. Acum, această rudă îndepărtată, un tip gras și foarte prost îmbrăcat, se afla în spatele barului negru înconjurat de un nor dens de abur, creat de un aparat de espresso, importat, așa cum se lăuda el, chiar din Italia. Aburul reușise să sperie două muște rătăcite în căutarea unui refugiu din calea arșiței de afară. Bâzâiră și se agitară până când se opriră, în final, pe un perete de rigips, lângă o mică oglindă încetoșată. Aerul din cafeneaua de la subsol era încărcat de umiditate și fierbinte, ca tot restul Irak-ului, de fapt, în acea perioadă a anului. Un climat potrivit pentru vorbe sordide și fapte asemenea.

Al-Hitti se născuse în Yemen, dar își petrecuse mare parte din tinerețe în Egipt și apoi în Anglia. Nu îi plăcea deloc Irak-ul și nici irakienii, în general. Această parte a orașului, de lângă Piața Firdos, răcorită de brizele dinspre Tigru, era frecventată în special de oameni de afaceri și de secretarele și funcționarii clericilor șiiți*. Oameni de afaceri pe care el îi disprețuia profund. Iar clericii îi erau indiferenți.

* Urmașii partizanilor lui *Ali*, văr și ginere al profetului Muhammad, care încarnează legitimitatea casei profetului împotriva celor trei califi — Abu-Bakr, Omar și Osman — care au domnit în locul său, și împotriva descendenților acestora. Șismul duodeciman — cu doisprezece *imami* — pune accentul pe caracterul mesianic al acestor imami, autorizați să practice reflecția, ceea ce îi îndreptățește să interpreteze Legea divină, aducându-i chiar amendamente. Cel de-al XII-lea imam (imamul ascuns) va reveni la sfârșitul timpului pentru a instaura armonia pe Pământ. Imamii, considerați intermediari între om și Dumnezeu, au — pentru mulți dintre șiiți — o aură divină, noțiune total străină sunniților, ca și aceea de *imamat*.